

кування УНРади, як українського передпарламенту, та Виконного Органу, як свідчить їхня принципова згода увійти до Виконного Органу, навіть очолюваного обіцялисом Мазепою. Остаточного погодження не досягнуто не з якихось ідеологічних мотивів, а виключно через незадовolenня їхніх претензій щодо розподілу ресортів Виконного Органу: бандерівці домагалися для свого представника Я. Стецька ресорту закордонних справ, якого їх, однак, не погодилися передати. Тому бандерівці залишилися покищо наділі в опозиції до Виконного Органу. Говоримо - покищо, тому що не виключена можливість їхнього пізнішого вступу до Виконного Органу.

Ми згадали були про критику діяльності Виконного Органу. Критикували його не тільки бандерівці, а майже всі інші фракції. Хоч у більшості Виконний Орган виправдував низку недоліків у своїй праці браком фінансових фондів, було вказано й обговорено багато недоліків, які безпосередньо не були узалежнені від фондів. Так, наприклад, підкреслено було незадовільну працю керівника ресорту внутрішніх справ проф. Ветухова (УНДС), який не вилвив належної енергії й такту для того, щоб якщо не повнотою ліквідувати, то принаймні злагаднити внутрішній розвиток серед еміграції.

Широко обговорювано недостатнє доцільніважність головою Виконного Органу і керівником ресорту зовнішніх справ проф. І. Мазепом справи визвольної боротьби в Краю, окрема у його закордонній політичній акції. Треба однаке ствердити, що так, як у бандерівців помітно було великий поступ у напрямку "примирення" з УНРадою, так і соціалісти, до яких належить і Мазепа, примушенні були за минулій рік переглянути своє ставлення до питань української національної революції. Тому й проф. Мазепа у своїх виступах на сесії постійно підкреслював потребу з'їзду в Краю, орієнтації на власні визвольно-революційні сили тощо. Немає сумніву, що вплив на тако "революціонізування" політики Виконного Органу мала участь в його діяльності представників ОУН та діяльність націоналістичного визвольно-революційного руху на Рідній Землях. Слухаючи експозе проф. Мазепи, як голови нового Виконного Органу, можна було сподіватися, що політика, - маємо на увазі визвольну політику, - Виконного Органу не зайде на манівці срінгації на "демократію" й "союзи". Одним із головніших завдань, перед яким стоїть далі Виконний Орган, є отворення центру для координації сучасних визвольно-революційних дій у Краю.

Вже наприкінці сесії трапився дрібний, але характерний інцидент. Голосно ще в минулому році питання визнання УНРадою УГВРади, як керівного центру визвольної боротьби в Краю, на цій сесії бандерівці послідовно промовчували. Тому слово "УГВРада" кі разу не згадувалося на протязі всієї сесії. Щойно наприкінці сесії, коли лідери окремих фракцій, виключуючи формальність, виступали з заявами підтримки нового Виконного Органу, виступив представник лівого ("майстренківського") крила соціалістів Подоляк, і висловив побажання, щоб Виконний Орган з'явився з... Закордонним Представництвом УГВР, як, мовляв, очолює боротьбу в Краю. Цей виступ Подоляка був ствердженням факту, що Лебедь і його група, посварившись з бандерівцями, з'їздили тепер з Майстренковою групою українських націонал-комуністів.

Треба, нарешті, відзначити великий моральний успіх, який здобула на останній сесії ОУН заяваю інш. Бойдуника що те, що Факція ОУН в ім'я одноголосної ухвали голосуватиме за синьо-жовтий прапор, хоч вої формально-правні мотиви наказували сквалити жовто-блакитний прапор, за який готові були голосувати, крім ОУН, і інші дві фракції, тобто половина членів УНРади. Заява інш. Бойдуника була доказом справді державницького підходу ОУН до питання об'єднання всіх українських сил у боротьбі за державну незалежність України. У цій залі ще раз яскраво вилилася конструктивна роль ОУН у Національній Раді. Так ії теж коментували в кулюрах всі учасники сесії.

СОЮЗ УКРАЇНІВ У НІМЕЧЧИНІ

Здається, що Геродот сказав, що історія - це мати воїх наук. І це - аксіома. Історія складається з непомітного, яке в своєму еволюційному процесі творить химерний контрадано, що в ньому відбуваються різні соціальні й політичні зміни.

Серед дуже складних історичних подій ми, українці, опинились на еміграції. І саме та частина українців, яка на власному досвіді добре запізналася з добром і злом, відчула, як над християнським світом зананував і панує цинічний, холодний і обрахований егоїзм. Бо саме ми вийшли звідти, де апостоли сатани змагаються проти Христа і силькуються, замість Його, нав'язати нам Маркса...

Перед нами пройшло, незрозуміле для світу, комарне минуле, межи-холійними буднями перед нашими очима пливе таборове життя і виростає, що нeroзгадане і загадкове, майбутнє. Ми бачимо, що життя минає, і все міняється, мов у халейдоскопі. На наших очах європа голодна Европа вилазила з рук і збирала на пульсах американські недокурки. Ми бачили голод і злідні. Сьогодні - Європа не відізнає: з рук "третього райху" підживиться переможена Німеччина, якій уже сьогодні можуть позаздрити навіть деякі "переможці". Цей відбудовчо-творчий процес обумовлюється тим, що в повоєнний час дух відродження, як прогресивний процес, домінує тут над холодною байдужістю.

А дух відродження - це та нестимна сила зворучого ентузіазму, до переборювання всі труднощі, які стоять на шляху. І ми, українці, що опинились на еміграції, мусимо мати в собі стой "дух", як вічного рушія до нашої спільноти мети. Кажуть, що час і віддала - найкращі лікарі, що виліковують навіть духову недугу. Та не заважи це буває так. Наша розлука з батьківчиною тут діє протилежно, а віддала загострює в серцях наших щемітний біль за Рідним Краєм. Те, що колись для нас було таке просте і звичайне, тепер, на далекій чужині, здається таким близьким і рідним, що в нашій уяві зростає до щабля божественно-величної краси. Здається, що той, хто повернеться на вільні Рідні Землі, утворить нову національну молитву, і з тією молитвою на устах щодня пілуватиме Рідну Землю.

Проте, тут варто згадати слова одного чужинця, який висловився про емігрантів так: "Недасний той, хто із смутком в очах вічно озирається назад і не задивається в майбутнє".

І справді. Хто з нас гарантований від того, що саме в розбурханому океані майбутнього не стоять призвартований пароплав, який зможе одного дня захопити нас, щоб на постійне причалити до рідних берегів? Треба не озиратися назад, а, переборючи холодну байдужість, мати в собі невгасимий дух відродження і сміливо йти вперед. Земля кругла. Може доведеться вертатися на рідні землі з іншого краю. Але треба озиратися і подумати про тих, що не зможуть, з тих чи інших причин, іти вперед, зокрема - на дальшу еміграцію, і змушені будуть залишатися в Німеччині. Це стоосується переважно інвалідів праці і війни, непрацездатних, людей похилих віком, слідіючої молоді та всіх інших категорій українців, що з багатьох причин ще залишаються в Німеччині.

В турботах саме про цю категорію української еміграції і виникла організація - Союз Українців у Німеччині, щоб заопікуватися тими людьми, і на засадах членства утворити для них необхідну можливість дальнього культурного і національного існування.

Союз Українців Німеччини (СУН) виник не як заперечення якоїсь, уже існуючої, громадської організації, і не за вказівками згори, а в наслідок тих реальних вимог усього українського громадянства, які продиктувало саме еміграційне життя. Як надпартійна і загально-українська організація

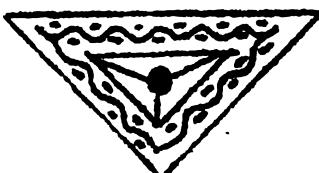
СУН стоїть на засадах християнської етики й моралі і тримається демократичних методів у громадському житті, твердо пам'ятаючи про те, що загальні інтереси українців мусять стояти вище партійних і регіональних амбіцій. Так сказано й у відозві Тимчасової Управи СУН-у, що:

«СУН ставить перед собою завдання всебічно розвивати духові і матеріально- побутові вартості свого членства та скріплювати потребу національної єдності...»

Не можна передбачати, які несподіванки можуть зустріти нас завтра. І не тоді хреститися, як уже ударив грім. Треба бути згуртованими в одній спільній родині, щоб ніяка несподіванка не захопила нас зненацька.

Бо лише дух еміграційного відродження, українська гідність і мужні постava стануть нам моральною і матеріальною підтримкою в нашому еміграційному житті.

Ці всі обов'язки і падають на Управу СУН-у, яка мусить виконати їх перед своїм еміграційним загалом.

ЯСТРУБ

СТУДЕНТСЬКЕ ІДЕОЛОГІЧНЕ ОБ'ЄДНАННЯ "ЗАРЕВО" ТА ЙОГО ЗАВДАННЯ

28 і 29 травня цього року відбувся в Мюнхені Конгрес Український Товаристе Національного Солідаризму та УСТ "СІЧ", що об'єднують собою українську студентську націоналістичну молодь.

В Конгресі взяли участь: УСТ Національного Солідаризму "СІЧ" в Мюнхені, УСТ "СІЧ" в Ерлангені та УСТ Національного Солідаризму в Ерлангені. Привітання надіслали УСТ Національного Солідаризму Рим, Левен (Бельгія) та Олдгем (Англія).

Яка була мета Конгресу? Основне завдання, що стояло перед Конгресом, було об'єднання цих осередків в ідеологічну централю, що кобординувала б працю клітин та репрезентувала б перед становкою централю ЦЕСУС наше студентство, що стоїть на позиціях українського націоналізму.

Щоб ближче підійти до завдань Конгресу та передбаченої ним Централі, треба усвідомити собі той стан, в якому опинився в сучасну пору загал українського студентства.

Час недоторканальної влади бандерівського середовища в ЦЕСУС-і та підлеглих йому Українських Студентських Громадах удавався з моменту з'їзду ЦЕСУС-а, та ще виразніше - від часу злиття Української Студентської Громади-Мюнхен з УСТ "СІЧ" в одну станову організацію. Поминаючи низку інтриг, що ще мали місце в окремих студентських осередках пізніше, в Мюнхені створено перші передумови здорові співпраці всіх прошарків українського студентства. УСТ "СІЧ", оформлене при УСГ в Мюнхені, як ідеологічна Студентське Товариство Національного Солідаризму, знесло незабаром нових партнерів, як наприклад, Група Суспільного Гуманізму та Гурток Вивчення Суспільних Проблем. Перспективи роботи були, здається, в цей період чи не найкращі, та вони вривалися досить різко і несподівано.

Зміна господарських відносин у Німеччині кинула нашу еміграцію у важку мажеріяльну кризу, повалила не одні її культурний здобуток. І згадана криза, і посиленій відплив українства поза межі Німеччини, що пішов у парі з чим, відбилися на всіх відтінках громадського і культурного жит...

ті. На місці цей факт спричинив спад і в можливостях студій і в становому зацікавленні нашого студентства. Вони опинилися на нових шляхах: одні в країні Західної Європи, поважна частина продовжує тут студії, інші ж - за океан, де до того часу можливості студій усміхнулись рідким виняткам.

Одні згадану кризу зовсім правильно оцінили, як поштовх до якнайшвидшого закінчення студій, інші - б'ючися з нею - відбилися і від студій і від студентських справ. Розмах роботи низових студентських клітин, в тому ж ідеологічних УСТ, значно занепав, деякі з них опинилися на межі пасивного існування і самоліквідації. Цей стан не міг не відбитися і на УСТ "СІЧ". Праця втримувалась лише завдяки відданому активові Т.ва. Згадаймо, що тільки УСТ "СІЧ" в Мюнхені втратило споміж 90 членів первісного складу - 30 членів, в тому числі найактивніший елемент, які вибули з німецького терену. Отже, хратина членства одного осередку опинилася практично без живого зв'язку з своїм Товариством, без зв'язку праці. Такий стан витворився і по інших осередках, що вимагало певних заходів, тим більше, що процес розвантаження студентства далеко не завершений і ще не можна передбачити його розмірів у майбутньому. Яким способом охопити було розсіяний націоналістичний студентський елемент та нових симпатиків праці нашого середовища? Під моменти різко відкликались до Конгресу: їх не можна було злегковажити, бо вони були потовхом до радикальних змін у роботі.

Конгрес завершився отворенням ідеологічної Централі згаданих Товариств під назвою "Зарево", Об'єднання Українських Студентських Товариств Нашіонального Солідаризму, що розгортає свою працю в Німеччині і поза нею, на нових теренах поселення українського студентства. "Зарево" об'єднало в собі покищо 6 осередків: 3 - в Німеччині і 3 - поза нею.

Ідеологічно Об'єднання стоїть на позиціях українського націоналізму, бо вважає його передовим рухом, що може забезпечити майбутнє українського народу та української людини.

Станово "Зарево" підпорядковане ЦЕСУС-ові, а його низові клітини - місцевим УСГ, на засаді конструктивної співпраці і взаємного порозуміння.

Об'єднання дбатиме за духове і суспільно-громадське вироблення свого членства, використає існуючі можливості забезпечення потребуючого і здібного елементу стипендіями (стил. фонд ім. О.Ольжича). Намічений план роботи Об'єднання поширеній на 10 ділянок, що йдуть далеко назустріч особлигому зацікавленню членства.

Провід Об'єднання свідомий того, як негативно відбивається у всіх ділянках життя брак доросту, і в тому напрямку підуть також його прагнення.

Тільки жива участь члена Об'єднання в роботі свого осередку і своєї Студентської Громади зміцнить основи Об'єднання і допоможе розбудовувати нашу станову Централю - ЦЕСУС, - на здорових і твердих основах. Не забуваймо про це напередодні 3'їзду!

К Е Р Е Н Щ И Н А

На одних зборах чужинного товариства в Лондоні, яке займається міжнародними справами і де завжди можна здібати представників різних народів, мене познайомлено з Керенським - сином "героя революції", колишнього голови тимчасового російського уряду. По виміні членостевими фразами, мова зійшла на політичні теми.

- "Скажіть мені, чому українці хочуть віділятися від Росії?" - запитав мене Керенський.

Моя відповідь у тому дусі, що Україна, як і вся нація, прагне до самостійності, маючи свій шлях і свої інтереси, змагає до включення в європейську систему, яому нічого не пояснила, а ще менше задовольнила. Він лише був вражений тим, що українці себе вважають європейцями, і підкреслив, що росіяни також ними є.

В дальшій розмові він виявив сумнів, чи мое прізвище, що кінчається на "ий" - українське, бо він звик здібати між українцями лише прізвища на "енко" і "чук". Складалося враження, що до цього зводилося усе його знання української справи. Було очевидно, що він не уявляє собі України без чи поза Росією. Здається, яблуко не відкотилось далеко від яблуні.

Ця розмова нагадала відразу Державну Конференцію в Москві 1917 року, коли міністер Керенський закидав українцям, які проголосили тоді своє право на самоозначення і здійснювали його в формі автономії, що вони продають Росію, як Юди, за 30 сріблляників. В цьому його виступі - весь Керенський.

Нині знов випливає той самий Керенський на політичну арену з його лігою, яка випустила свої "Основні положення". Читаючи їх і маючи на увазі, що Росія для старої російської еміграції то є держава в рамках старої царської імперії, стає ясно, що для Керенського і його однодумців не існує ні здобутків революції 1917-18 рр., ні проголошення Української Держави 22. I. 1919 року, ні боротьби української армії за збереження тієї Держави, ні визнання її советською Росією, ні змагань українського народу під советським режимом (Волобуєв-Хвильовий-Скрипник), ні факту діяльності Союзу Визволення України, ні праці української еміграції впродовж 30 років, ні вислідів другої світової війни, коли в державні кордонах Української Советської Республіки включно ЗУЗ, які ніколи не належали Росії; коли Україну допущено до Об'єднаних Націй, як суверенну націю; коли, в порядку політичної боротьби проти російського імперіалізму, в його останній формі бальшевицького наступу на весь світ, виникла Українська Національна Рада, яка репрезентує українську націю серед вільних народів. Нічого з тих історичних подій ні політичних актів не має ціни і не стоїть на перешкоді реставрації російської імперії для Керенщини.

"Керенщина" нині найбільш характерне явище для старої російської еміграції, яка нічого не забула і нічому не навчилась, яка мислить речі давно пережитими, цілком передавненими категоріями. Керенщина несприйнятлива навіть для самих росіян, які пережили ці останні роки не по закамарках чужих країн, а в Советському Союзі, для тих советських людей, яких нині можна здібати на всьому світі, і для яких керенщина - чужа. Справді, ці люди знають, що Україна є, що це - окрема нація, з своєю історією, культурою, аспіраціями.

Характерна розмова відбулася в присутності одного нашого знайомого між двома сестрами Косенкіними. Одна з них покинула Росію ще за старих царських часів чи в час революції, і збереглася в Англії. Друга перебула советський режим, виїхала з СССР до Америки по другій війні і,

щоби не вертатись "на родину", кинулася в Нью-Йорку з вікна, і так стала героїною. Коли перша зазначила, що "України" нет, не было и не будет", то друга відповіла, що це - божевілля заберечувати факт, про який знає весь світ, а, насамперед, ті, що живуть чи жили в ССР, якого Україна є частиною.

Отже, Керенщина - це нині уламок старого, відхилого світу, останні мотиви московської реакції. Не інакше на неї дивиться і сторонній світ. А проте, бачимо, що саме Керенський творить і очолює "Лігу для боротьби за свободу". Треба припустити, що ця Ліга має певну підтримку серед чужинних кіл, зокрема - американських. Це факт, що Керенський не має за собою якоїсь групи, і сам Чернов, також російський с.-р., не в згоді з Керенським, але і він, здається, належить до Ліги. І чи не єдиним атутом Керенського є його титул колишнього міністра, його багата жінка американка та його реакційність.

Реакціонери, люди старого думання, є скрізь. Є вони і в Америці. Поборюючи большевизм, Америка може поставити ставку на різні сили, але на які саме рішиться спертися, наразі невідомо. Керенщина - одна з таких сил, які входить у гру поряд інших, як от ліві елементи російської еміграції з "Социалістичним Вестником", селянська ідеологія і рухи, презентовані в "Зеленому інтернаціоналі", національні рухи та інші.

Від нас, речників в поневолених народів, буде залежати, чи американська опінія і політичні кола повірять, що большевізм можна повалити старою російською реакцією або скрітим російським імперіалізмом у шатах ліберальної фразеології. Чи ті чинники зрозуміють, що в боротьбі проти світового імперіалізму Москви найбільш динамічною і діючою силою є визвольні сили поневолених народів. Керенщина відповідає певним тенденціям і певним колам в Америці, і з нею треба рахуватися. Але було б помилково думати, що вже вся Америка стоїть за Керенського та його Лігой. Тут боротьба щойно починається. Вислід її ще далеко не вирішений. Бо ж побіч тенденцій за збереження російської імперії, в американському народі існують також тенденції до розбиття, розшматування Співетського Союзу і ослаблення Росії, як такої.

"УКРАЇНЕЦЬ" У ФРАНЦІЇ ТА БАНДЕРІВСЬКА ENFANT TERRIBLE З ЗАКУЛІССЯ..."

Наші читачі, друзі і прихильники будуть, мабуть, здивовані змістом і тоном цього числа. Пролунають критичні голоси: навіщо це все, зокрема, нині, коли багато є причин вірити, що консолідаційна акція, яка має звести в єдине річище всі творчі сили українського народу, може увінчатися успіхом... Де ж, мовляв, політична рація, де національний глупзд такого нерозважного кроку?

Ми довго зупинялися над своїм рішенням, бо справді доба остильки відповідала, оскільки безвідповідальні й потягнення деяких наших політичних суперників. Ми грутовно зупинялися над основними питаннями нашого нинішнього суспільно-політичного життя, його перводричинами й майбутніми наслідками, а у зв'язку з тим - цілим комплексом захливих питань - зупинялися також і над тим, чи нам із затиснутими зубами й накинутим тавром недостойних людей пройти повз (як дехто скаже "епізодичні") вульгарні провокації, даючи тим способом вільний прохід фіктивній консолідації, як засобові для санації захворілого на еміграції нашого національного організму, чи, прагнучи до справжньої консолідації на дальню і стабільну мету, рішучим способом заганьбити найбільшу нашу внутрішню

болячку примітивного політиканства й неморальних засобів політичної боротьби, які загрозливим і болючим способом гангренують наше громадське, політичне і культурне життя. Ми вибрали друге. По довгих міркуваннях, зрівноважуючи всі "за" і "проти", конfrontуючи уявні "успіхи" минувого політичного дня з усіма загрозами від таких "успіхів" для майбутнього розвитку цілості нашого внутрішнього життя, позбавленого елементарної людської, національної й політичної етики, - ми зважились на друге. Ми вибрали друге тому, що основне завдання дійсної консолідації вбачаємо у здобутті сильних, гідних і суверених позицій для української визвольної політики на міжнародному форумі, а тіло, яке вивершує цю консолідацію і яке має узгіднити та оформити національно-визвольну акцію одним ідейно-політичним пляном, мусить мати реальну змогу і політичний авторитет для гідної репрезентації української справи та оборони її інтересів на міжнародному полі. Для цього, однаке, є цілий ряд передумов, повз які не можна проходити мовчки. Високі завдання можуть виконати лише люди великого почуття відповідальності та із знанням і досвідом набутого політичного формату. Для цього потрібний творчий клімат, просякнutyй позитивним підходом до відповідальних справ. Для цього конечна висока і незахита мораль усього суспільства. Плянова і систематична, глибоко закроєна акція за тривалу мету, якою є і єдино мусить бути наша визвольна боротьба, а з нею, насамперед, її зовнішньо-політична постановка - мусить бути непримиримим ворогом усякої імпровізації! Партачі в політиці, що прикриваються демагогічними гаслами політичної кон'юнктури, поетичними ліцензіями про "мандат мас" фарисейськими легендами, - свідомо, чи несвідомо, безвідповідальним способом підміновують глибинні основи тієї ніжної будови, яка вимагає діла досяконалих майстрів, і ім'я якої - визвольна боротьба і праця на дальшу і тривку мету. Як кожний, хто має більше енергії, ніж інтелігенції, як кожний, кому бракує поважного підходу до поважних справ, так і наші горе-політики послідовно профанують українську політичну боротьбу і примітивізують українське політичне життя. Це єдина правдива ціль, яка виринає в наслідок їхньої роботи, це єдиний ефект, якого вони собі може і не усвідомлюють, але до якого прямують послідовно, навіть із певною системою пляновістю, зводячи на манівці не лише збаламучені таборові маси, а й усе українське життя на еміграції.

Перше слово в тому має їхня преса. З відданістю неофіта, ії писаки знущаються над здоровим глузdom культурного читача, заливаючи його морем порожніх фраз, які, до речі, є повним запереченням їхніх практичних дій. Завдайте собі труду і сконфронтуйте щоденні буденні діла таборових політруків із голословними деклараціями газетних політруків того ж політичного середовища і - матимете халюгідну картину політичного цинізму, яким наші політичні фахіри послідовно розбивають еміграційне громадянство з метою утриматись на поверхні політичного життя. Їхні писання "для гальорки", а інколи і для поліції, не в силі закрити тієї негації, яка лежить в основі всієї роботи того політичного середовища, а призначенні для мас, навіть інксіли вдалі стилістичні вправи на шпальтах їхньої преси, не в стані закрити неоправданої імпровізації в поставці політичної роботи їхніх "лідерів". Звичнуті генії, що ніяк не в стані зрозуміти, що земля може крутитися і без їхньої високої допомоги, все ще баламутять загал, вивертають усе догори дном і доводять до повної анархії громадського життя. Зовсім відсепарувавшись від усякої журналістичної етики й не маючи достойніших аргументів для поборювання своїх політичних суперників, займаються вони й далі фальшивими публічними доносами, щоб посилити свої високі прибутки й підмурувати так безнадійно розхитані політичні позиції.

Отже, ходить про радикальні й далекодумчі справи, які не терплять відкладання. Пролунало публічне обвинувачення - мусить бути й публічне вяснення. В політичній боротьбі ми завжди трималися зasad національної

етики і ніколи не спускали з ока національної і зовнішньо-політичної доцільноти, висуваючи деякі проблеми чи реагуючи на поступовання інших. Ми були весь час у гідній обороні проти негідної боротьби проти нас. Ми утримували рівновагу духа навіть тоді, коли в наших людей, за часів німецької окупації, були звернуті постріли з братньої руки! Ми вміли і вміємо бути опанованими, але тоді, коли бачимо у тому загально-національну раци ю. Ми завжди готові поступитись своїми амбіціями, але тоді, коли це роблять так само інші. Однак тоді, коли ходить про збереження здорових національних основ нашого суспільства, коли ходить про збереження критичної думки, коли йдеться про закріплення національно-політичних вартостей, які є вислідом довголітньої нашої боротьби, - ми були, є і будемо непохитні. А в поборюванні противника, якому чуха всяка мораль, усіка етика і всяка національна і людська гідність, ми змушені застосовувати єдино зрозумілу для нього мову: на фальшиве обвинування - тверда відповідь!

Для нашої відповіді не використовуємо ми всіх тих матеріалів, що є в нашему посіданні. Ми хочемо лише частково відкрити кінчик заслони на ті події, які творились вісім років тому, і які ажніак не проносять чести нашим політичним суперникам.

Газета "Українець" поборює тижневик "Українське Слово"

В Парижі довший час виходить під претензійною, як і його видавці, назвою, тижневик "Українець". Формально це - півофіціоз ОУРФ (Об'єднання Українських Робітників у Франції), фактично, зокрема, після доконаного вже злиття "незалежного" "Українця" з не менш "незалежним" фортським "Часом" - офіціоз т.зв. ОУНР, чи, простіше, - бандерівців. До війни виходив у Парижі великий і добре поставлені орган Українського Народного Союзу - "Українське Слово", яке з моменту німецької окупації Франції було змушене ліквідуватись з огляду на його виразну протинімецьку лінію. Відремонтовуючи свої друкарські машини, видавець "Українського Слова" - перша українська друкарня у Франції - в місяці березень- травень ц.р. веде посилену підгтовку для того, щоб видавати "УС", яке виходило по війні на цикльостилі, знов друком. Було відомо, що "УС" почне виходити друком у половині місяця червня цього року.

5-го червня 1949 р. в ч. 21-137 згаданий "Українець" пригадав собі, що рік тому "Промінь" (Зальцбург, квітень 1948 р.) та "Наша Думка" (Мюнхен) писали про Українську Національну Раду у Львові. Під наголовком "Не фальшуйте історії", криトンім "Учасник" (під яким приховується або Стесько, або др.Л.Ребет), між іншим, пише:

"1) Українська Національна Рада була створена у Львові в перших днях липня 1941 року з ініціативи Українського Державного Правління... УНРда видала голосну в той час декларацію до українського народу, в якій заявила свою повну піддержку для Українського Державного Правління й одобрювала його безкомпромісну поставу супроти нацистського наїздника. В Національній Раді не брала лише участі група полк.А.Мельника, яка не хотіла ввійти зразу тим чином у відкритий конфлікт із німцями. Ця поставка групи полк.А.Мельника була засуджена Пленумом Національної Ради напередодні арештування Голови УДП".

В далішому розділі "учасник" пише про те, що "під тиском публічної опінії" з'явилися до п.Стеська делегати ОУН, які заявили, що "ім передано доручення полк.А.Мельника, через п.Гайваса, визнати УДП". П.Стесько "привітав цей акт визнання", запропонував ОУН "участь в Уряді і Національній Раді..." "Водночас подав до відома, що дні УДП почислені, бо прийшов ультиматум Гітлера про розв'язання УДП, що Головою УДП чергового дня буде відкинутий, отже, треба сподіватись арештів і масових репресій. Одержанши таку інформацію, представники групи полк.А.Мельника вже

більше не з'явилися ані в локалі УДП, ані в Національній Раді. А навпаки, з'явилося в їх органі "Сурма" інтерв'ю з адъютантом Гітлера, СС-оберштурмфюрером Баєром, урядовцем гестапо, який дав безпосередній наказ про арештування членів УДП... Чучкевич, член групи полк. А.Мельника, в мундурі підстаршини гестапо, з дорученням гестапо Голову УДП і Романа Ільницького та разом з іншими гестапівцями ескортував їх до тюруми у Львові".

Стільки "Українець", щоб одноразово убити двох зайців: очорнити ще разового політичного суперника ОУН і "скромно" вказати на уявну "колаборацію" з німцями прихильних до ОУН кіл, що видають "Українське Слово". Всякому відомо, що французи у цьому місці дуже чутливі....

Щоб не щирілося баламутство, і щоб невідповідалі політикані не перекручували історичних подій і не достосовували їх до своїх інніших конюнктуральних потреб - хочемо дещо ті події освітлити на основі документальних даних і писемних свідоцтв, що знаходяться в розпорядженні нашої редакції.

Як же відбувалися події злопам'ятного 1941 року в дійсності?

"В гарячковій атмосфері останніх тижнів перед початком німецько-советської війни бандерівцям вдалось змонтувати т.зв. "Український Національний Комітет" на т.зв. "З'їзді Української Політичної Еміграції" в Кракові, під декларацією якого підписалось певне число громадян із інших політичних угруповань, хоч були голоси, які побоювались опущанства. Дехто, до яких звернулись за підписами, відразу відмовились, як напр. генерал Петрів.

Бандерівцям вистарчили для їхньої пропаганди і дальшої акції підписи, але обіцянки про координацію вони не додержали.

Коли після початку німецько-советської війни бандерівці перші з'явилися у Львові разом з бандерівськими похідними куренем в авангарді німецьких частин, або як дольметчери в самоходах німецьких команд, то українське громадянство в Галичині було цілковито незорієнтоване про політичний стан української еміграції і про становище Німеччини в українській справі. Поясненням української групи пояснювали саме як намір Німеччини підтримати незалежність України.

Рано, о четвертій годині 30 червня 1941 р. до Митрополита Шептицького з'явилаася делегація бандерівців - Стецько і о.Г. - і розповіли про консолідацію й координаційний комітет у Кракові, залгили, що вони діють на підставі погодження з усіма групами і партіями, - далі, що створено український краєвий уряд на чолі зі Стецьком. Делегація просила благословення Митрополита українському народові і на акт проголошення самостійності України. Митрополит запитався, де є полк. Мельник. Г. і Стецько запевнили, що полк. Мельник має незабаром приїхати і що притворені загально-національного уряду в Києві буде полк. Мельник. Митрополит, у добрій вірі у правдивість делегації і не припускаючи, що така далекосягла справа, як творення держави, не могла бути наперед підготована, дав своє благословення.

Неясну (бо можна припустити, провокативну) ролю відіграли члени німецького Вермахту сотн. Ганс Кох та зондерфірер Кайт. Стн. Кох, який відвідав Митрополита 30.6 не заперечив можливості згоди німецького уряду на факт проголошення самостійності (хоч вправді, і не міг подати офіційного становища), але подав, що місцева команда німецької армії не буде протидіяти проти наміреного акту проголошення самостійності.

Того ж дня "самостійність" України була проголошена бандерівцями у Львівському радіо та на зборах приналежних громадян в залі т-ва Просвіта у Львові. На зборах було кілька десятка українців, між

ними декілька поважніших громадян. З німецької сторони були сотн. Ганс Кох, зондерфірер Кайт і ще декілька старшин і підстаршин. Присутність цих німецьких старшин в очах присутніх українців створило враження, що як створення уряду, так і проголошення самостійності відбулись за згодою німецької влади.

На зборах було зачитано "Декрет" Степана Бандери, яким признається Стецька головою державного правління у Львові.

На жаль, і Пастирський лист Митрополита, який був введений бандерівцями в блуд, в очах непоінформованого громадянства підтримав мильну думку про серйозність усієї справи.

Кілька днів пізніше, коли Митрополит довідався про дійсний стан політичного розколу, який стався в ОУН протягом 1940 року, він відкликав своє наставлення до бандерівців, про що писав у листі до полк. Мельника, в якому переказав про свої розмови з представниками бандерівців.

2 липня німці відібрали радіостанцію у Львові від бандерівців, а скоро після того розігнали "уряд" Стецька і позаарештовували деяких членів цього "уряду".

Описані Львівські події бандерівці ще й тепер намагаються представити в очах українського і чужого суспільства, як визначний державно-історичний факт в житті українського народу. Ось, наприклад, "Наш Клич" (Інформативний бюллетень Українців у Великій Британії), інформований бандерівцями, писав 30.6.1946 таке:

"Німці ввійшли були до Львова без бою, бо за здобуття Львова українські повстанчі загони звели бої, здобули його й обсадили важливіші об'єкти. Так, наприклад, українські самостійники захопили й тримали в своїх руках львівську радіостанцію, що її перейменували на радіостанцію ім. Євгена Коновалця. Через цю радіостанцію були передавані звідомлення із Національних Зборів, доки українці не були змушенні передати її німецькому окупантам після двох днів."

"Голову Національних Зборів і пізнішого Голову Уряду - Ярослава Стецька була спроба замордувати. Замах на його життя відбувся о год. 21-ій, 12 липня. Невідомим скритоубивникам вдалось тільки важко поранити шоfera. Наступного дня він був арештований і вивезений спершу до Берліна, а звідти до концентраційного табору Саксенгаузен (Ораніенбург). Це сталося після того, як п. Стецько рішучо відмовився димісіонувати і проголосити це прилюдно, чого вимагало Гестапо".

"Удари, ба навіть смерть, не миули і інших членів Уряду... Міністер війни, видатний український військовик - генерал Все-волод Петрів був післаний на фабрику в Чехії. Нелегка була доля і решти членів Уряду".

"Уряд був побудований на коаліційній основі з участю в правлінні представників усіх замітних українських політичних угруповань, крім одної, що не визнала уряд і його поборника. Законодатна влада спочивала в руках Національної Ради, створеної з ініціативи Голови Уряду. В Національній Раді були зареєстровані також крім політичних угруповань де й професійні й громадські інституції. Почесним президентом був бл.п. Митрополит Андрей Шептицький, а президентом бл.п. Др. Кость Левицький, сеніор українських політичних діячів та двох-літній політичний в'язень (1939-1941) московської тюрми".

Наведені інформації з бандерівського джерела в багатьох місцях неправдиві і створюють загальний фальшивий погляд на дійсний стан

речей.

1. Роля українських повстанців у Львові була мінімальна, бо москалі залишили Львів самі, боячись оточення.

2. Т.зв. "Національні Збори" були насправді сходинами випадкових львівян, які по відході москалів зійшлись у домі Т-ва "Просвіта".

3. Бл.п. Всеволод Петрів багато разів заявив, що він ніколи не давав згоди стати членом цього уряду, і в Чехії перебував і працював до і по вибухові німецько-sovєтської війни.

4. Зовсім не відповідає правді, що "Уряд" був побудований 'на коаліційній основі з участю своїх замітних політичних угруповань, крім одного'. Треба сказати, що майже всі міністри були членами однієї партії, а саме бандерівської ОУН, а тих кілька не-бандерівців, що ввійшли, як фахівці, перед тим не були політично чинні (наприклад, бл.п. Проф.Др. Паньчишин).

5. Національна Рада була створена не з ініціативи Степ'яка, а з ініціативи Івана Рогача, який діяв з доручення Проводу Українських Націоналістів і постела тоді, коли провал бандерівських політиків став очевидним по кількох днях їхнього урядування. Згідно з думкою ініціаторів, вона мала бути нелегальною, бо тільки так вона могла виконувати і виконувала свої завдання - регулятора цілості українського життя; відомо було, що німці не допускати до існування жодного уряду. Митрополит Шептицький гаряче підтримав проект ОУН про створення Національної Ради, переданий йому колишнім секретарем президента монсінського Волошина, Іваном Рогачем. Така Рада була справді створена із найвизначніших українських громадян Галицької Землі під почесною президентурою Митрополита.

- Проголошення "самостійності" України бандерівцями дня 30 червня 1941 р. треба вважати за прояв політичної незрілості, сполучений з методами ошуканства".

(*"Україна під час другої світової війни"* -
На чужині, 1947).

Документи політичної "геніяльності"

(Коментарі абсолютної зайві).

АКТ ПРОГОЛОШЕННЯ УКР.ДЕРЖАВИ
(Жовківські Віоті, 10.УП.1941)

"Волею Українського Народу Організація Українських Націоналістів в під проводом Степана Бандери проголосує створення Української Держави за яку поклали свої голови цілі покоління найкращих синів України... Суверенна Українська Влада запевнить Українському Народові лад і порядок, всесторонній розвиток всіх його сил та заспокоєння воїнів його потреб. Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери визиває підпорядкуватися створеному у Львові Краєвому Правлінню, якого Головою являється Ярослав Степ'яко. Слава Героїчній Німецькій Армії і її Вождеві Адольфові Гітлерові!..."

ЗІ ЗВІТУ ІЗ "НАЦІОНАЛЬНИХ ЗБОРІВ УКРАЇНЦІВ ЗАГІДНОЇ УКРАЇНИ"
(там же) ..

"Дня 30 червня відбулися в годині 8-ї вечором в залах матірного Т-ва "Просвіта" у Львові великі збори українців Західних Земель України, на яких проголошено святочно відновлення Української Держави і покликано перше Краєве Правління на чолі з Ярославом Степ'яком, заступником Прорідника Організації Українських Націоналістів. Збори відчинив промовою заступник Прорідника ОУН Ярослав Степ'яко, передав привіт Пр-

відника ОУН Степана Бандери... Опісля перечитано перший декрет Провідника ОУН Степана Бандери про покликання Краєвого Правління Західних областей України... Збори вислали привіт Творцеві і Вождеві Великої Німеччини Адольфові Гітлерові... Делегат Провідника ОУН та всі присутні вітали зокрема гаряче й щиро присутніх старшин Німецької Армії..."

ІУ НАКАЗ КРАЕВОГО ПРОВІДНИКА БАНДЕРІЦВ, ЛЕГЕНДИ, РОЗЛІПЛЕНИЙ НА ВУЛИЦЯХ ЛЬВОВА:

а) На українській землі війна. Німецька армія вийшла, як наша союзниця в боротьбі з Москвою, і за таку її треба вискати...

б) Головна роля в першій фазі боротьби паде на Німецьку Армію. Поки німці будуть бити Москву, ми маємо створити Українську міцну Армію, щоб ПОТІМ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ПРИСТУПИТИ до РОЗДЛУ I ПЕРЕБУДОВИ СВІТУ (!!!)

в) Назначую (?!) одиноким сувереном на українській землі Український Народ та Його виразник Провід Української Нації зі Степаном Бандерою на чолі. Всякі зазіхання на це наше право (?) стрінуть рішучий наш збройний спротив. Німецькій Армії в боротьбі з Москвою помагатимемо всіма можливими засобами, але творитимемо свою Українську Армію".

СТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ У ЛЬВОВІ У СВІДОЦТВАХ СПІВВОРЦІВ I НАЙБЛИЖЧИХ УЧАСНИКІВ ЛЬВІВСЬКИХ ПОДІЙ.

У наших руках є низка найновіших, найбільш авторитетних та автентичних писемних свідоцтв, які незаперечно стверджують, що твердження "учасника" з "Українця" є 1) тенденційно спрепаровані для того, щоб очорнити ОУН та 2) фальшиві. Наводимо два з них. Висновки зробить собі сам читач.

а) Спростування п. Ярослава Гайваса:

До Редакції "Українського Слова" в Парижі.

В тижневику "Українець", число 21-137 з дня 5 червня 1949 появилася нотатка під наголоском "Не фальшуйте історії". Нотатка ця побудована на неправдивих даних і є, як згадана поіменно в ній особа, вислав до тижневика "Українець" вияснюючу записку з вимогою помістити її. Редакція "Українця" цього не зробила і тому я звертаюся до Вас з проханням помістити мое вяснення у Вашому цінному органі.

З глибокою пошаною

Ярослав Гайвас.

ТАКА БУЛА НАША ПОСТАВА

"Як відомо, з вибухом німецько-більшевицької війни 22 червня 1941 року, слідом за фронтом, або перерізуючи Його, рушили численні групи українських націоналістів, як однієї, так і другої націоналістичних організацій. З проголошенням Державного Правління, очоленого п. Стецьком Ярославом, у Львові, членам ОУН під проводом полк. Андрія Мельника для чіткості далішого розгортання роботи треба було до цього факту залити поставу. Поставу що зняла та частина Оперативного Керівництва ОУН, яка в той час була у Львові.

За пропозицією нижепідписаного, була відряджена до п. Стецька Ярослава делегація, що складалася з трьох видатних громадян і членів ОУН: Івана Рогача, Василя Кузьмика-Петренка і Теофіля Ковалського (псевдо). Делегації дано було доручення: поінформувати п. Я. Стецька про поставу ОУН під проводом полк. А.Мельника до Правління і, в міру можливості, дістати від нього інформації про роботу та

пляни очоленого ним Правління.

Делегація заявила слідуюче: ОУН під проводом полк. А.Мельника завжди визнає самостійне, ні від кого не залежне українське державне правління, без отгляду на його особовий склад чи організаційно-політичну приналежність окремих членів його. Очевидна річ, що таке правління мусить бути дійсним, а не тільки декларативним. Отже, якщо орган, очолений п.Стецьком, виявить себе таким правлінням, ніщо не стоятиме на перешкоді, щоб наша Організація зайняла до нього позитивну поставу. Коли ж ідеться про дальшу всесторонню діяльність нашої Організації, то вона в такій ситуації завжди провадитиметься в рамках зобов'язуючих українських законів.

Делегація підкреслила з окремим наголосом свій інформативний характер.

У зв'язку з перебуванням делегатів, з боку Правління п.Стецька була висунута пропозиція, щоби сл.п. Рогач Іван перейняв пост міністра пропаганди в цьому Правлінні, як член нашої ОУН. Цей факт мав бути вступом до дальших цього роду потягнень.

Наша делегація заявила, що цього роду справ вона не вправі погоджувати, а до того ж вона не має переконання, що вже заіснували вгорі визначені умови для визнання дійсності Правління.

Після повороту делегації, у зв'язку з передбачуваннями п. Я. Стецька й іншими інформаціями про підготовку німецьких заходів проти Правління, в найвужчому колі нашого Оперативного Керівництва, оскільки не помиляюся, за ініціативою Ковалського, обговорили ми і зasadniche вимішили нашу постану на випадок протиакції, тобто активного супротиву з боку Правління і ОУН(СБ) відносно німців. Вирішили зasadniche прилучитися активно до цієї протиакції; оперативне і тактичне розроблення пілну відсунули ми до того часу, коли вже виникне потреба в ньому.

Близчими днями німці заарештували цілий ряд членів Правління; протиакції ніякої не було, і нашого рішення на випадок такої не довелося переводити у життя.

До інтерв'ю Баера, яке було передруком з "Краківських Вістей", Оперативне Керівництво ніякого відношення не мало.

Справа виникнення Української Національної Ради і наші участі в ній виглядала так:

На думку Оперативного Керівництва ОУН, факт створення Державного Правління під проводом п. Я.Стецька не розв'язував зasadничої проблеми державного будівництва, яка могла бути вирішена тільки на базі здвигу всенародних сил і включення їх усіх у всі ділянки роботи. Таким чинником міг бути лише репрезентативний орган, на нашу думку - революційний передпарламент. Тому і вирішено було висунути ініціативу створення Української Національної Ради, у Львові, як такого революційного передпарламенту.

Можливо, що в той же самий час висунуто було таку ж саму ініціативу і з боку Правління, очоленого п. Я.Стецьком, або колами ОУН(СБ). На всякий випадок, з підкресленням муши замінити, що коли делегат Оперативного Керівництва, сл.п. І.Рогач, провадив у цьому напрямі перші розмови зі сл.п. Митрополитом Андреєм, чи сл.п. Костем Левицьким, чи іншими видатними українськими громадянами, з яких деято є тепер на еміграції, то ще ніде не зіткнувся він з ініціативою в цьому напрямку з боку Правління чи ОУН(СБ). Це, між іншим, і дало привід сл.п. Митр. Андреєві висунути в першій розмові запит, чи Українська Національна Рада актуальна і чи вона не буде конкурентом Правління. З дальших наших розмов із сл.п. Митр. Андреєм та з іншими видатними громадськими діячами, справді стверджено, що

і Правління, і ОУН(СБ) творення Української Національної Ради підтримують.

У Національній Раді члени ОУН (А.М.) брали участь на тій самій підставі, що й члени ОУН(СБ). Першим з них був Г. (залишився на землях), а потім делеговані були й інші".

14 червня 1949 р.

Гайває Ярослав.

б) Докладне вяснення у справі створення УНРади у Львові й арешту Я. Стєцька та Р. Гльницького.

Визначний громадянин, один з чоловіх осіб львівської Української Національної Ради, людина, яка дуже близько стояла до УДП й мала першоджерельні інформації про львівські події, в листі до нашої редакції реагує на "твердження" "учасника" в той спосіб (оригінал листа в Редакції, підкреслення наші, - прим.Ред.).

"Що торкається інформації, поданіх в "Українцеві" у першому пасусі, то стверджую, що ВОНІ ВІД ПОЧАТКУ ДО КІНЦЯ є НЕПРАВДИВІ. Перш за все, УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РАДА У ЛЬВОВІ ПОВСТАЛА щойно В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ МІСЯЦЯ ЛИПНЯ 1941 року, тобто вже після того, як п. СТЕЦЬКО був арештований німцями і ПРАВЛІННЯ ПЕРЕСТАЛО ДІЯТИ. Тому і УНРада не могла заявити "свою повну піддержку для Українського Державного Правління", ані теж засуджувати "постави групи полк. А.Мельника напередодні арештування Голови УДП", як це твердить "учасник".

Події у Львові на початку липня відбулися так:

Коли вкінці червня до Львова прибули тільки представники Організації С.Бандери - українське громадянство було занепокоєне фактом розколу в ОУН. Тому з боку активнішого громадянства постійно було чути запити до представників Організації Бандери, чому нема полк. А.Мельника і чому нема об'єднання між двома націоналістичними групами.

На зборах у "Просвіті" 30 червня я особисто не був. Десять в дніях 5 чи 6 липня відбулося в "Дністрі" зібрання громадян міста. На ньому піднесено було питання об'єднання українських політичних сил. Про якісну підтримку для Правління не було мови, бо його фактично ще не існувало. П.Стєцько повідомив тоді, що в Кракові дріягнуто повного об'єднання воїх політичних груп, крім ОУН полк. Мельника. Учасники зборів докоряли Стецька, чому введено розбиття в ОУН проти полк. Мельника, який користався великим авторитетом між львівськими громадянством...

На цьому засіданні з ініціативи п. Стецька обрано було Раду Сеніорів з 13 осіб під протекторатом Митрополита А.Шептицького та головуванням Др.Костя Левицького. Рада мала за завдання довести до політичного об'єднання в українському житті. Члени Ради не були вибрані за принципом представництва політичних угруповань чи тех громадських установ, бо українське життя після недавнього відстулу большевиків було ще не наладнане.

Щойно в другій половині липня ця РАДА СЕНІОРІВ САМА ПЕРЕТВОРИЛАСЯ В УКРАЇНСЬКУ НАЦІОНАЛЬНУ РАДУ, поповнивши свій склад до 30 осіб. ПРАВЛІННЯ ЖЕ В ТОЙ ЧАС НЕ БУЛО.

Тим часом біля 10 липня (точної дати нині вже не пригадую) прийшло до арештування Стецька. Напередодні скликано засідання зложенного Правління. На цьому засіданні, яким керував п. Ребет у заступстві відсутнього п.Стецька, поставлено було питання про ставлення німців до Правління. П.Ребет на це заявив: "Ми ставимо німців перед доконаний факт". Тоді деякі члени Правління висловилися проти творення Правління без напереднього узгодження

цієї справи з німцями. З уваги на це вирішено вислати до командуючого у Львові німецького генерала делегацію й повідомити його про створення Правління. До складу цієї делегації обрано пп. Стецька, Ребета і ще двох.

На другий день (10 липня ?) попсрудні делегати прибули до ратуша, щоб добитися побачення з генералом. Делегацію було скеровано до відділу СД. На коридорі прийняв її унтерштурмфюрер Кольф, який сказав двом членам делегації зачекати, а пп. Стецька і Ребета залив до кабінету штурмбанфюрера Баєра, який, до речі, зовсім не був адъютантом Гітлера, як міш "учасник", а лише начальником відділу СД при УГ-тій німецькій армії. По якомусь часі з кабінету вийшов п. Ребет і сказав двом іншим членам делегації, що Баєр хоче бачити ще п. Ільницького. Тому п. Ребет пішов і спровадив ще п. Ільницького. Приблизно через пів години після того, як прибув п. Ільницький, п. Ребет знову вийшов з кабінету Баєра в супроводі згадуваного вже Кольфа. Цей останній сказав до інших двох членів делегації: "Ви є вільні, але маєте завтра рано знову тут зголоситися".

Повертаячись на площу Смолини, де тоді містилося Правління, і де чекали інші члени Правління, що діялися від п. Ребета, що пп. Стецько та Ільницький залишилися в Баєра і мають іхати до Берліну на переговори з німецьким урядом. Вже пізніше від п. Ребета вони діялися, що п. Стецько був арештований. На другий день (11 липня ?) всі члени Правління прибули до ратуша. Там їх прийняв Кольф, який заявив, що Правління не існує і ніяких зібрань не може відбувати. Відтоді Правління фактично перестало діяти. Підкреслю ще раз, що воно не могло мати ніякого відношення до справи Української Національної Ради, яка, як я ~~заж~~ зазначив, отворилася щойно пізніше".

Стільки про геростатівську політичну духовість нашої "enfant terrible" у минулому і про її холуйські методи поборювання політичних противників у сучасному. Коли до цього додати ще осаги їх чотирилітньої "праці" на еміграції і той хаос, створений ними не лише в житті випадкових таборових громад, але й у цілості нашого еміграційного громадського і суспільно-політичного життя - то мстимемо рельєфний зарис того стану, який міг би наступити у майбутньому тоді, коли б наше громадянство в цілому виявилось незідпорним на їхні методи і дало себе загнуздати. В загальному, однаке, треба ствердити неухильний позвільний відступ політичної гуляйпільщини є авансцени нашого життя...

А р і с ц ь

КОНСПІРАЦІЯ

(Пристосування конспіративної праці до місцевости)

Місцем конспіративної роботи може бути місто або село. Місто має свої умови праці, а село - свої, і на це треба звернути увагу.

МІСТО:

Звичайні в місті приміщуються центрально-керуючі елементи конспіративної роботи, і для того вибираються більш ружливі міста (наприклад, столичні міста, курортні, міста з філімово-артистичними закладами тощо).

Коли дістаємо завдання розгорнути конспіративну роботу в якомусь місті, де ще не існує наша клітина, треба братися до цього дуже обережно й розраховано. В першу чергу вивчаємо докладно дану місцевість з її розташуванням та мешканнями.

Свое приватне помешкання винаймаємо в протилежному кварталі від місця, де має відбуватись якась дія. На своєму помешканні перед господарями чи сусідами виробляємо собі авторитет порядного та спокійного громадянина. Коли полагодимо свої особисті справи, приступаємо до монтування апарату чи виконання роботи. Якщо наше завдання розкладене на довший час, тоді треба з перших днів влаштуватися на працю і працювати не менше, ніж один місяць. Після хворіємо чи шукаємо іншої праці. Завжди слід мати якесь конкретно обґрунтоване алібі, як перед знайомими, так і перед поліцією. Алібі мусить мати якусь частинку правди, щоб на випадок арешту воно переконало поліцію.

Якщо наше завдання розраховане на 2-3 дні, тоді алібі може бути й цілком вигадане. В конспіративній роботі, яка відбувається в місті, слід пам'ятати, що ворожа сторона може дуже докладно і скоро нового чоловіка простежити та ліквідувати. Нова людина, яка приїжджає до міста, повинна, виходячи із станції, почувати себе так, як старий мешканець даного міста. Ніколи не слід розпитувати на станції адресу, ні взагалі про щось питати. На кожній станції завжди крутиться маса ворожих агентів, які, побачивши нову людину, починають відразу за нею слідкувати. Якщо необхідно запитатися про адресу, то це слід робити на вулиці в старих або людей з дітьми.

Наш зовнішній вигляд мусить бути такий, що не дуже відрізняє нас від інших, але завжди не дуже елегантний і не дуже босяцький. Якщо ми виконали наше завдання, слід відразу повернутися звідти назад. Не крутитися по вулицях чи кінах. В потлugu влаштовуватися так, щоб кожної хвилини можна було виокочити.

В місті можна дуже добре розгорнути конспіративну працю, але й там ворожа сторона може дуже скоро це розшифрувати. Треба пам'ятати, що в готелях, ресторанах, станціях три четверті обслуги є на послугах у ворога. Крім того, нічні вартові будинків, суличні жебраки, суличні фотографи теж майже воі на послугах ворожої розвідки.

Для людини, що робить конспіративну роботу, немає ніколи чоловіка, якому можна було б щось довірити. Людина-конспіратор ніколи не нав'язуватиме знайомств з людьми нейдомими.

Кожне місто має два світи, і ті світи треба розрізнати та належно використати.

СЕЛО:

Конспірувати якусь роботу в селі чи малому містечку дуже тільки там життя дуже обмежене і кожен один одного знає.

Село чи містечко звичайно цікавиться всякою вісточкою та плітками. Кожний громадянин знає, як звалась ваша бабуся, коли був ваш шлюб то-що. Окрім того, знають ваш характер, спосіб думання, одним словом - все. В таких умовах важливо, а просто неможливо приховати вашу відсутність, чи присутність когось чужого. Тоді найкраще роботу організувати з місцевих людей, але до цього потрібно їх належно підготувати та вишколювати. Людина місцева, яка є в організації, повинна перед зовнішнім оточенням бути добре замаскована, щоб не виявити своїх думок, вона не бере активної участі в громадському житті, завжди до зовсім ставиться байдуже - моя хата скраю...

Якщо село прихильне даній конспіративній роботі, тоді можна завжди всіх неорганізованих мешканців використовувати до якихось допоміжних робіт. Звичайно, наші українські селяни ніколи не будуть вас розпитувати ні про що, а допомогу, про яку їх попросите, дадуть.

Як у місті, так і в селі ніколи ні кому, навіть із своїх симпатиків, нічого не розказувати. Наша мета в даній місцевості: підготовка, робота, замеження за собою слідів і виїзд.

В селі важче законспіруватись, але натомість легше і швидше зробити якусь роботу. Село має свою просту, відверту та щиру душу, а якщо воно вам співзвучне, тоді це - ваша підтримка за всякої конспіративної організаційної роботи.

х х

х

Звичайно водиться так, що кожний конспіратор живе на "ліве" прізвище та послуговується не своїми документами. Бувають різні документи і різними шляхами сфабриковані.

Якщо користуємось справжнім документом іншої особи, то звернути увагу, щоб фотознімок був бодай на 50 відсотків подібний до нас, і щоб за тією особою не ганялась поліція. Якщо маємо зовсім підроблений документ, то тоді він повинен бути або трохи зношений, але не спеціально вишуруваний об підлогу, або бути зовсім новим та вкладеним у добру оправу. Виконення його, чи взагалі "урядовий" вигляд мусить відповідати справжньому документові.

Коли користуємось чужим документом, то тоді всі дані мусять бути докладно нами вивчені. Бувають випадки, що людину при допитах так збаламутять, що вона накрутить все, що має написано.

Якщо підробляємо собі документ, то тоді найкраще змінити лише прізвище, ім'я та місце народження, а все інше залишати правдиве. В справі звання, уважати, щоб робітник не користувався документом урядовця або студента, а студент не був робітником. Іноді до особистої виказки потрібні ще інші документи, як от метрика, чи робітнича посвідка; тоді потрібно вважати, щоб у цих документах не було якихось суперечностей. Бувають випадки, коли людина користується відразу кількома комплектами документів, тоді не носити всіх разом, а якщо й це потрібне, то не в одній течці чи кишені. Якщо документи дуже примітивно сфальшовані, краще тоді обходитись без них, а при контролі викручуватися. Завжди при контролі документів триматися зовсім спокійно, навіть тоді, коли у вас документ на прізвище, якого вже шукають. Поліцію звичайно тероризується холодним спокоєм і чесністю. Коли бачите, що поліція зорієнтована, йдете на різні трюки, щоб відразу з місця втікти.

Революціонер-конспіратор не провадить ніколи ніяких записів та не складає архівів. Все, що потрібне, старатися вивчити напам'ять. Якщо в ечі затяжкі до опанування без записів, тоді записовувати, але надзвичайно старанно закодовувати. Найкраще виробити собі свій власний код, про який би ніхто не зінав. Нам'ятати, що писаний матеріял у ворожих руках, навіть не дуже важливий, може бути катастрофою для всієї організації, а слово сказане зникне й не вернеться, хоч воно може бути й важливіше. В засаді виробити собі звичку - нічого не писати, що зв'язане з організацією. Якщо мусимо написати щось до свого зверхника чи зв'язкового, то тоді старатися не висилати таких речей поштою, бо в кожній державі є таємничий кабінет, який слідкує за нелегальними листами та цензурує їх. Писання синтетичним (таємним) чорнилом останнім часом себе не виправдовує, бо є апарати, які не викликаючи, можуть листа сфотографувати.

Важливі документальні матеріали зашифровувати та робити з них знимки малого формату, які добре запакувати в залізне начиння та закопувати. Про місце їх повідомляється лише свого зверхника. Писані матеріали повинні бути лише машинкою, щоб при накритті не розпізнали, хто писав. Так само вважати на відтиски пальців, по яких поліції легко знайти автора.

(Далі буде)

ЧОМУ Я НЕ МОЖУ БУТИ БАНДЕРІВЦЕМ?

Містимо, без будьлких, крім незначних мовних, змін, листа з Англії, в якому автор звертається до свого брата-бандерівця в Німеччині із здоровими роз'ясненнями деяких іннутрішньо-українських проблем, що існують у лоні нашого громадянства.

Ред.

Любий Брате!

Я вже не раз пояснював Тобі, чому саме я не міг і не можу бути прихильником руху ОУНР чи то бандерівців. Однаке, Ти постійно зачіпаєш про тему. Тому й хочу по змозі дати Тобі грунтовну і вичерпну відповідь. Я свідомий того, що Ти, прочитавши моого листа, не змінишся відразу, але прошу з увагою прочитати його і задуматися над висловленями тут думками.

Вірю, що погодишся зі мною, коли я висловлю твердження, що однією з найважливіших причин занепаду української Княжої Держави, а пізніше Козацької Держави, були княжі міхусобиці за київський чи інший трон, а пізніше за гетьманську булаву. Знали це також і основоположники ОУН і тому склали такий статут цієї організації, який би перешкоджав боротьбі за владу. Однією з засад цієї організації та її членів було те, що націоналіст є дисциплінований. Він до смерти є вірним ідеям української нації, Організації Українських Націоналістів та її Проводові. Він знає, що основою організації, її сили є дисципліна, бо анархія - це руїна. Цьому вчили мене, і цей же засаді вчив я Тебе й інших. Хіба ж Ти не візнаєш, що це є одна з найважливіших основ суспільно-громадського життя? Вона зобов'язувала і мене, і Тебе, і тисячі інших.

Вона повинна була б бути також догмою для панів Бандери, Стецька, Лебедя і всіх, що з ними, бо знай, що аж доки не навчимося жити згідно із засадами-законами, які самі встановлюємо, доти будемо невільниками і доти будемо підпорядковані чужим законам та чужій силі. Коли ця догма має таку величезну вагу на шляху до визволення, побудови та закріплення держави, то яке ж право мали її порушувати пп. Бандера, Лебідь, Стецько й інші? Яке право мали вони вимагати змін у Проводі не на Конгресі, а так собі? Хто дав їм право суддів, щоби вони могли вирішувати хто саме в Проводі добрий, а хто ні? Невже ж перебування довгий час у в'язниці автоматично надавало їм це право? Цього права вони не мали. Вони могли щенайбільше подати свої зауваження та обвинувачення відносно осіб, про яких розпочалися були суперечки й чекати, на рішення організаційного суду та підпорядкуватися тим рішенням. Цього не було зроблено. Їм вже тоді вважалося, а дехто мабуть ще й напішев, що вони, мовляв, самі здібні вирішувати ці справи. Вони цьому повірили і, заперечивши всяку організаційну дисципліну, самі себе коронували провідниками. Чи ж не є ці люди з їхнім упертим змаганням за провід і за владу однією з ланок у довгому ланцюгу українських міхусобиць? І, таким чином, вони вже й тоді допустили непростиму провину щодо законів суспільно-політичного життя і цього одного вже досить для того, щоб знімати не йти, а, навпаки, засудити їх.

Однаке, як звичайно, лихо неходить само. Воно тягне за собою інші лиха. Так сталося і в цьому випадку. По зламанні однієї засади - пішли зламання інших. Ти, напевно, пригадуєш собі слова гімну націоналістів: "Не сміє брат на брата йти у бій". Це теж дуже важливе в національному житті. Але хто ламає одну засаду, тому не важко ламати й інші. Отже, - пішов брат на брата в бій. Полилася українська кров самими ж українцями за те тільки, що вони лишилися вірними Проводові! Невже ж це є шлях до визволення України? Невже ж Ти гадаєш, що це може спричинитися до добра тих, на руках яких є братня кров? Невже для добра української нації

треба вбивати визнанців української національної ідеї, хоч би й з трупами відмінними політичними переконаннями? Ні, Брате! Ні! Такими засобами України не визволимо! І тому, хоч би нічого більше і не сталося, але з людьми, що на їхніх руках є братня кров, я ніколи не піду.

Але слідкуймо далі. Розгляньмо дальші вчинки цієї групи. І тут же натрапляємо на акт проголошення Української Держави у Львові в 1941 р. Що являє собою цей акт? Чи врахували творці цього акту те, що проголосувати Українську Самостійну Державу в 1941 р. після проголошення самостійності України в 1918 р. та соборності її в 1919 р. в Києві – це значить повернати колесо історії на 22 роки назад? Чи думали творці того акту про те, що не досить лише проголосити державу, але її треба вміти закріпити, а для цього потрібні знання та сили! Чи замислювалися вони взагалі над наслідками такого проголошення? Ні! Вони не здібні були передбачити навіть подій найближчих днів. Таким чином, вони дали доказ відсутності в них будьякого політичного глупзду. А наслідки цього були страшні. Відразу ж новий окупант насторожився і одним рухом про державу без ходного пострілу на її оборону ліквідував, хоч у своїй пропаганді на східному фронті це проголошення використовував. Про це проголошення німці сповіщали через радіо українців по той бік Фронту, і українці-червоноармійці сотнями тисяч переходили до німців. Вони переходили з доброю вірою, що там, мовляв, існує тепер українська держава, але замість держави знайшли мученицьку-голодну смерть у німецьких таборах полонених...

Тепер, Брате, з перспективи кількох літ погляньмо назад і окажи сам: кому був потрібний той акт?! Дійсно, аж сором за нього. Він є або наслідком цілковитої відсутності політичного глупзду, або... Хочу вірити, що творцям того акту бракувало політичного розуму і досвіду. Однаке, чи так, чи інакше, але виправдань для цього безглуздя немає: бо як не вмієш робити чогось, то й не берися до того.

Крім того, окажи мені, буль ласка, кому була потрібна польсько-українська "війна" в 1941-42 і дальших роках? Чи слід було проливати слов'янську кров у той час, коли і за Польщу, і за Україну провадився велетенський змаг між імперіялістами - Німеччиною та Росією? Та ж було очевидно, що німці йдуть шляхом нещадного знищення слов'ян... Вони навмисне помилали українців на польські терени, а поляків на українські, щоби викликати взаємну боротьбу. Наміри німців у цьому напрямку були ясні та зрозумілі, і те, що вони їм вдалися, свідчить про брак політичного глупзду серед окупованих і з одного, і з другого боку.

Тепер ще кілька слів про революційність групи. Тут, як не як, а треба визнати, що вона дуже "революційна". Куди не поглянем, то скрізь "революція"... Розумій - радикальна зміна. До 1940 р. була єдина об'єднана монолітна і сильна СУН. Лише така вона могла мати дійсно поважний вплив на хід подій в Україні, бо мала добре організовані кадри членів і співчуття майже всіх національно-свідомих українців. Що ж сталося? Частина членів відмовляється визнавати Провід. Твориться окремий відлам цієї ж самої організації. Замість однієї сильної - виникає дві слабші організації. Чи ж це не "революція"?... 30 червня 1941 року гучно проголосується самостійну державу у Львові, і без единого пострілу на її оборону дозволяється її ліквідувати! Чи ж це не "революція"? Ще й яка! Та ж такої революції ще ніде у світі не було!..

До цього часу український націоналізм завіди із застереженням ставився до монархізму та, зокрема, гетьманської практики 1918 року, а ОУНР тепер творить коаліцію з гетьманцями. Чи ж це не є справжня, так би мовити, "революційна еволюція" в поняттях про державний устрій?

До весни 1949 р. в ЦДУЕ працювали представники різних політичних секторів, бо так воно й ведеться, що суспільно-громадські організації не були установами якоїсь однієї політичної партії. Захотілося банде-

рівсько-гетьманській коаліції повної влади в ЩУЕ. Це бажання щастить перевести в життя, і установа стає партійною прибудівкою коаліції... Чи ж це не "революція"? Був в Англії єдиний СУБ, що об'єднував усіх українців, але на злість і заздрість ворогам. На загальних зборах цього СУБ-у тупотіннями, свистами і, нарешті, нерозумними ухвалами збаламученої більшості зборів змушується частину делегатів вийти із залі зборів. Доводиться до розламу досі єдиної організації. Чи ж це не "революційний" успіх?

Приблизно до половини 1948 р. була одна ОУНР. Однаке, п.Лебедеві не сподобалися деякі намагання п.Бандери. Ніби просто: чому він має слухати його та йому підпорядковуватися, коли він також має свій розум? Врешті, коли можна було п.Бандері не слухати полк. Мельника і стати провідником окремої групи, то чому ж це саме не можна зробити п.Лебедеві відносно п.Бандери?! Він же може йти своїм шляхом. Це він і робить. Чи ж це також не "революція"?

Отже, як бачиш, від 1940 р. за ОУНР самі "революції". Але зо зосередилися над ними всіма і дай відповідь: яка користь Україні та українсько-му народові з тих революцій? Хто може радіти тим революціям? Невпевно - не Україна і не українці! З таким розумінням безперервності української національної революції як ніяк не можу погодитися і тому волю не бути таким "революціонером".

Але я не дивуюся "революційності" цієї групи. Там же ж у проводі є професійні і "вічні" революціонери, які живуть для і з революції. Вони не можуть собі уявити життя без "революції", бо тоді треба було б напружити розум і м'язи, щоб жити, а так можна жити фразами про боротьбу, визволення, революцію, революційність тощо. Коли ж додати до "революційності" ще й особисті прагнення бути великими, бути славними без огляду на те, яким способом, якими методами цю славу здобувається, то будемо мати повну характеристику верхівки цього політичного середовища. Що ж до маси членів і прихильників, то там може бути багато і віддаючих патріотів та ідейних осіб. Однаке, вони не заглиблюються в причини цього явища, вони не хотять, а може і не можуть, глибше зستانовлятися над тим, що дісталися навколо. Це, врешті, зрозуміло...

Треба взяти до уваги весенну хуртовину, за часів якої майже вся молодь виховувалася. Навколоїнні відносини були ненормальні. Тому і не дивно, що світогляд більшості її дуже вузький. Коли ж до цього додати ще й типове для Твоєї групи ставлення до преси інших політичних середовищ, коли майже злочином вважається передплачувати або читати пресу інших політичних напрямків, щоб хтось, борони Боже, не заразився т.зв. "опортунізмом", - то це аж ніяк не впливає позитивно на вироблення світогляду цієї групи. Місцями доходить до таких ненормальностей, що вважають злочином навіть говорити з людьми інших політичних переконань. Крім нетolerантності до українців інших політичних переконань, ця група грішила ще й дволичністю у відношенні до своїх. Знаю, що підступом можна іноді воювати з ворогами, але цього ніяк не практикується відносно визнавців тієї ж самої ідеї, хоч і іншого політичного світогляду. ОУНР натомість, цього засобу вживав. Інакше я і не можу назвати ставлення бандерівців до УНРади. Вони ніби погодилися брати участь у її творенні. Нарешті, створено консолідаційний центр і Виконний Орган. Однаке, через неприйняття УНРадою пропозицій цієї групи, вона відмовляється від участі у Виконному Органі, залишаючись на боці, і робить все, щоб заподіти безперечно конструктивній ідеї УНРади. Ясно, воно краче і, зокрема, легше стояти остроронь, нічого не робити, а згодом лише критикувати. Це ж багато зручніше. Але скажи мені, чи це чесно і добре так робити? Чи таке поступовання не є дволичністю? Ми, мовляв, за УНРаду. Ми її визнаємо. Вона, безумовно, потрібна. А одночасно пишеться на всі застави, що вона така, сяка і т.п., бо вона мусить бути така, як ми хочемо. От в тому тс і зарито собаку. Здається

людям, що лише вони мають і знають правильний шлях до визволення України. Прийнялося між ними та поширюється поняття, що лише бандерівці є революціонери і патріоти. Невже ж воно так є в дійсності? Я твержу, що ні. Врешті, я вище намагався схарактеризувати Тобі їхні суспільно-громадські прикмети та політичну мудрість і зрілість. Я не міряю вартості якоїсь політичної групи чи організації її декларативними заявами, а лише і тільки зіставленням її слів і практичних дій. Я завжди маю на очі єдине мірило: високу національну і людську мораль, позитивність великої роботи і потреби нашої мети. Без високої моралі і без будьчого характеру всяка політична робота поширює лише анархію і знищення. Через те, хоч би я мав опинитися поза лавами "патріотів" і "революціонерів" - бандерівцем я ніколи не можу бути!

Твій брат Кость.

К о т.

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ АПЕЛЬ В 11-У РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ ПОЛК. Є.КОНОВАЛЬЦЯ

В неділю, 22 травня 1949 р., напередодні 11-ї річниці трагічної смерти Основоположника й Бождя Української Військової Організації - Організації Українських Националістів сл.п. полк. Є.Коновалця, - Тренова Екзекутива Німеччини скликала апель організаційного активу міста Мюнхен та околиць. На апель прибув, в супроводі своїх найближчих співпрацівників - членів ПУН-у - Голова Проводу Українських Националістів, полк. А.Мельник.

Від'єднані Головою Проводу організаційного апеля в цю трагічну річницю надали самому свяжуванню ще більшої урочистості.

Голова Проводу, на закінчення апеля, виголосив коротку промову, повний текст якої містимо нижче.

Нехай слова його глибоко западуть в душу кожного нашого члена, кандидата і симпатика та нехай вони додадуть нам сили гідно пройти цей тяжкий час, в якому сьогодні проживаємо. Нехай ці слова будуть також відповіддю на всі провокації, що їх волкі безвідповідальні особи поширюють на німецькому терені про нашу Організацію.

Може, вороги наші їх бахали б розбиття у наших лавах, але не для того збирались ми з усіх просторів великої нашої Батьківщини, щоб роз'єднуватись, а на те, щоб добровільно взяті на себе обов'язки гідно виконувати та гордо нести ідеї Українського Националізму все глибше в українське життя, та нещадно боротись за повну перемогу Української Национальної Справи.

По закінченні організаційного апеля в обох українських церквах Мюнхену відправлено жалібні панахиди, які також вшанував свою присутністю Голова Проводу.

СЛОВО ГОЛОВИ ПУН, полк. АНДРІЯ МЕЛЬНИКА

Друзі!

Напередодні 11 річниці геройської смерти сл.п. Вождя, в цьому гурті на чужині Йому поминки творимо. Розсіяні по цілому світі, оходимося в ці дні, щоби незлім-тихим словом поминути цю світлу постаті наших визвольних змагань, велетня духа, уосіблених й зразок найвищих чеснот. Борця за велич України, зразок найвищої любові Батьківщини і повнотного сповнення обов'язку супроти Неї.

Поминки Великого Покійника переводять наші думки до світлих днів нашої історії з-перед 30-ти років і 20-ти літ до подій, яких Він учасником, співтворцем і творцем був. Гордістю сповнені наші серця, що нам суджено продовжувати величний Його почин.

Нинішні роковини святкуємо в добу незвичайної духової й матеріальності скрути в усьому українстві. Серед скруті цієї заломлюється й серед нас що слабші характери й захищаються в своїй вірі в нашу Правду.

Хай же ці поминки сколихнуть і стряснуть сумлінням всіх нас, хай спонукають нас до звіту-відповіді: чи й як ми сповняємо наш довг перед Батьківщиною, насکільки йдемо слідами нашого Покійного Вождя і чи виконуємо Його заповіт незрушимої віри в успіх нашої справи, вірної служби. Йі і сповнені до краю та жертвенно обов'язків супроти Неї. Ботільки сповнення цього заловіту робить нас гідними бути пересмінками і продовжувачами Його чину, за який Він поклав своє життя.

Хай ці поминки стануть обновою наших душ, хай будуть джерелом нових сил, нової віри в успіх Справи, за яку боремося, хай піднесуть на дусі кожного з нас і загріють до тим інтенсивнішої праці, до тим завзятішої боротьби, до тим повнішої жертви усім, чим розпоряджаємо, для досягнення нашої найвищої мети. Бо щойно, коли відповімо цим вимогам, які ставить до нас Батьківщина, станемо достойними носяти ім'я українського націоналіста-революціонера, якого найкращим зразком нам сл. п. Вождь.

Видержки, Друзі, у Вашій праці й завалті, видержки у вірі в перемогу нашої Правди. Перетриваємо біжуче лихоліття і в суцільних лавах борців за ідеал Наші - переможемо!

Серед розбурханого теперішнього українського хаосу будьте окалою, об яку розбивається ворожі затік і будьте твердинею, що поставлена на сторожі оборони України; будьте крицею, як лицить українському націоналістові.

Слава Україні!

БРАЗИЛІЙСКИЙ ТЕРЕН ВІДЗНАЧАЄ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ СЛ.П.ГОЛ.ОТАМАНА СИМОНА ПЕТЛЮРИ ТА ПОЛК.ЄВГЕНА КОНОВАЛЬЦЯ

Організаційний актив Бразилійського терену в сумні річницю трагічної смерти Головного Отамана Симона Петлюри та Основоположника й Вождя Української Військової Організації - Організації Українських Націоналістів полк. Євгена Коновальця, відбув цілу низку святкових сходин та апелів.

Заходами теренового керівництва випущено та передано до розповсюдження гарно оформлену поштівку, на зразок широко поширених під час німецької окупації на Рідних Землях поштівок "Три постаті - одна ідея".

На поштівці з лівого боку направо зображені: Євген Коновалець - ~~Ко~~
мандант Корпусу Січових Стрільців, Симон Петлюра - Голова Директорії
і Головний Отаман Військ Української Народної Республіки та Андрій
Мельник - Начальник Булави Військ Української Народної Республіки.

ІІ КОНФЕРЕНЦІЯ ЧЛЕНІВ ОУН ЗАОКЕАНСЬКОГО ТЕРЕНУ "А"

В 11-у річницю трагічної смерти Основоположника та Вождя ОУН-УГА
полк. Є. Коновалця на заокеанському терені "А" відбулась ІІ Конференція
членів ОУН цього терену. Резолюції Конференції поміщуюмо.

"Ми, українські націоналісти, закинені недолею поневоленої Батьківщини в далекій "А"; серед тяжких і прикрих нераз обставин, падаємо любов'ю до нашої Батьківщини і горимо ненавистю до московсько-большевицького імперіалізму, - використовуючи нагоду ІІ Конференції членів ОУН в "А", виносимо такі постанови:

Бути незломними носіями ідеї українського націоналізму, як одиночного революційно-визвольного руху, що принесе в жертву визволення Батьківщини десятки тисяч найкращих синів і дочок української нації.

Состити на стороні прав українського народу, що змагається в тяжкій боротьбі з московсько-большевицьким імперіалізмом і боронити ім'я української нації серед чужинців.

Друга Конференція членів ОУН в "А" стверджує всебічну правильність стратегії та зовнішньої і внутрішньої політики Проводу Організації Українських Націоналістів і підпорядковується директивам ПУН.

Висловлює сердечну подяку полк. А. Мельникові - мужньому Голові Проводу Українських Націоналістів і бажаємо йому багато сил в тяжкій і відповідальній праці.

Приймаємо на себе свідоме зобов'язання: поглиблювати національну свідомість української колонії в "А"; зементовувати духово українську еміграцію з нашою Батьківщиною; висвітлювати перед чужинцями права та аспірації українського народу до золі й самостійності; спомагати духовно і матеріально збройні сили українського революційного руху, як единого чинника, який допоможе досягти вільної Самостійної і Соборної Української Держави.

Клонимо низько намі голови перед нестертю пам'ятю полк. Є. Коновалця і От. С. Петлюри і полеглих героїв-боєцьків Української Повстанчої Армії і віддалих членів Організації Українських Націоналістів, які віддали своє буйне життя на жертовнику за волю і Самостійність Української Наші.

"УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО" В ПАРИЖІ ЗНОВУ ДРУКОМ

Відомий до війни тижневик "Українське Слово", орган Українського Народного Союзу у Франції, починаючи з 12.6.49 р., почав знову виходити друком. "Українське Слово" було до війни одним з наших найкращих періодиків. Наслідком окупації Франції німецькими військами часопис цей мусів був припинити свою діяльність. Після звільнення Франції від німецької окупації Українську Друкарню в Парижі захопили комуністи, і лише після тяжких зусиль перед французьким урядом, пощастило перебрати друкарню назад до своїх рук. Однаке, хахливі знищення, які спричи-

нили комуністи перед її передачею, не дозволили негайно використати її для видавничої діяльності. Великими коштами пощастило привести улаштування друкарні до порядку і, нарешті, в чергі ц.р. з'явилось перше число відновленого "Українського Слова".

У зв'язку з наладнанням видавничої діяльності "Українського Слова", припинив свою появу "Український Голос" в Мюнхені. Редакційні сили "Українського Голосу" перейшли на співпрацю з "Українським Словом".

Всіх колишніх передплатників та читачів "Українського Голосу" за-кликається до передплати "Українського Слова" та здобування йому ширших кіл прихильників серед еміграційних мас нашого терену.

XУ-Й ЗВИЧАЙНИЙ З'ЇЗД ЦЕСУС-У

Нас повідомляють, що 20-го і 21-го серпня 1949 року в Мюнхені відбудеться ХУ Звичайний З'їзд ЦЕСУС-У (Центрального Союзу Українського Студентства).

Доводячи про це до відома усього терену, звертаємо увагу, що нашому організаційному активові, а особливо студентству, вже сьогодні слід зайнятись підготовкою до цього чергового З'їзду. Наше студентство, що до цього часу виявило свою добру організованість та найбільшу активність на цьому терені, повинно показати й цим разом свою зрідість та здібність унапрямлювання загального українського студентського життя.

З М И С Т

Стор.

Ю.П. Друга сесія УНРади.....	2
СУХИЙ. - Союз Українців у Німеччині.....	4
ЯСТРУБ. - Студентське ідеологічне об'єднання "Зарево" та його завдання.....	5
Д.А. - Керенщина.....	7
"Українець" у Франції та бандерівська enfant terrible з за- кулісся. Газета "Українець" поборює "Українське Слово". Доку- менти політичної "геніальності". Спростованих п. Ярослава Гай- васа. Така була наша поставка. Докладні віяснення у справі створення УНРади у Львові й арешту Я. Стецька й Р. Ільниць- кого.....	8-17
АРІЄЦЬ. - Конспірація (продовження).....	17
Чому я не можу бути бандерівцем? - Автент. лист КОСТЯ.....	20
КОТ. - Організаційний апель в 11-ту річницю трагічної смер- ти полк. Є. Коновалецьця.....	23
Слово Голови ПУН полк. Андрія Мельника.....	24
Хроніка Українського життя тут і за океаном.....	24-26.
З м і с т	26.